

A hittan pályázat nyertese, Mocsári Bettina 11.a osztályos tanulónk – személyes jellege miatt – nem szeretné, hogy pályázatát megjelentessük. Így az alábbi elmélkedés pótolja ezt a hiányt, és fogadja köszönetnyilvánításként mindenki, aki Iskolánk zárándoklatát imáival, áldozataival, szolgálatával segítette.

DICSÉRJÜK ISTENT, MINDEN KÖRÜLMÉNY KÖZÖTT!

I. JÉZUS

Igen, Atyám, így tetszett Neked. Zarándokútra hívtál, és én végigjártam annak állomásait:

1. A betlehemi születés egy állatistállóban. Menekülés idegen földre, Egyiptomba.
2. Názáret rejtett évei, a hosszú és csendes kétkezi munka az ácsterszámok mellett.
3. Az Örömhír hirdetésének kezdete. Az első csoda Kánában, a 12 apostol kiválasztása, az emberekkel való találkozások és a gyógyítások önfelelt boldogsága.
4. Az Evangélium a kicsinyeké és a szegényeké: barátaim vannak.
5. Megszületőben a 8 boldogság. Isten Országá terjed.
6. Látványos elutasítások és félreértések. Izrael vezetői vádolnak és öklüket rázzák felém.
7. Én vagyok az Élet Kenyere. Tanítványaim összezavarodnak. Az elszigetelődéstől, a szorongató magánytól való félelem.
8. A bűnös asszony könnyei. Már csak a legutolsó, a legmegvetettebbek szolidárisak velem: a vámosok és az utcanők.
9. Az Utolsó Vacsora terme. Életem felajánlása.
10. Pilátus hideg igazsága. Hatalmi bizonyítások helyett elvezetni az Igazságra. Igent mondani a megváltás teljességére.
11. A keresztút gyötrelme. Anyám tekintete. Szeretni a végsőkig.
12. Az utolsó mérföldkő. Zuhanni a semmi felé. Találkozni a Halállal. Megszületni a Szeretetre.

Élí, élí, Iemá szabaktáni? (Mt 27,46)

Igen, Atyám, így tetszett Neked. Ez most az Út vége: ég és föld között kifeszítve, megdicsőül Zarándok-Fiad, általa és benne pedig Te.

Dicsőítelek Téged! Abba...

II. PÉTER

Olyan magabiztos és fölényes voltam. Ha valaki értette a szakmáját, az én vagyok! Több mint negyven év tapasztalata van már mögöttem! Ki ismerné úgy a hálót és a bárkát, mint én? Bár ami igaz, az igaz, ez a Galileai-tenger egy kicsit szeszélyes... De ha csak egyet is fodrozódik a tükre, vagy másként csillan meg rajta a fény, én már tudom, hogy vihar vagy hőség közeledik-e...

Hisz ez volt az életem!

De egyszer azt mondtad, szálljak ki a bárkából és kövessék Téged. Életem utolsó harmadában? Aztán mégis otthagytam a hálókát és a bárkát is. Magabiztosan és fölényesen. Majdcsak megoldjuk együtt a dolgokat! – gondoltam. Ám Téged követve a parton valahogy minden még sokkal nehezebb lett. Egyre jobban vesztettem el a talajt a lábam alól. Én egyébként sem voltam soha a szavak embere, de Te a kisgyermeket állítottad példaképemül, akik még beszélni sem tudnak. Sohasem voltam hivatalos fényes díszvacsoraasztalok mellé vendégnek, de Te a vámosokat és az utcanőket adtad nekem asztaltársakul. És akkor még nem beszéltem arról, hogy amikor egyébként sem tudtam az engem ért sértéseket nagyvonalúan megbocsátani és elengedni a haragomat, Te arról kezdtél nekem prédikálni, hogy ezt naponta, és nem is csak hétszer, de hetvenszer hétszer kellene megtennem! Aztán itt vannak az úgynevezett apostol-társak... Csak nekem mondtad egyszer mindenki füle hallatára, hogy ezentúl PETROSZ a nevem. Mégis mindenki érzi, még a Kősziklád is, hogy éppen a legfiatalabb köztünk a kedvenced... Pedig én lennék a koridős és a legtapasztaltabb! Elfeledkeztél, Uram, a szakmai ismereteimről, a nyilvánvaló lelkesedésemről irántad? Ez azért már tényleg sok! Csodálod, ha visszaszálltam a bárkámba? Csodálod, ha elfáradtam, Uram? Itt a vízen legalább biztonságban vagyok. Ezt már ismerem. Ha bármi vész lenne is, legalább kitűnően tudok úszni. Itt nem kell félnem...

Csak azt hittem, hogy nem kell félnem. De rászedtél, Uram! Ma hajnalban egészen tisztán hallom megint, ahogy hívsz, szálljak ki újra a bárkából, sőt, induljak el Feléd a vízen... De akkor miért érzem úgy, hogy most még úszni is képtelen lennék, nemhogy járkalni a hullámokon? És ha elsüllyedek? Mégis miért csengenek szavaid úgy a füleimben, hogy azonnal tettekre ösztönöznek? Mi ez a játék velem, Uram?

Mintha másként fodrozódna a víz tükre és másként csillanna meg rajta a fény... Te jó ég, most nem vihar vagy hőség közeledik...

Tudod, holnap újra ki kellene vetni a hálókát, mindegyik üres, ma semmit sem fogtam. És most mit reggelizünk, Uram? Ma már késő, jön fel a nap. Látod, én még két halról sem tudtam gondoskodni Neked...

De Uram, ez nem játék – süllyedek!

„Ne félj! Ezentúl már emberek halásza leszel.” (Lk 5,10)

Ez lett az életem: üres kézzel, hordozom az Úr dicsőségét.

III. EGY TANÍTVÁNY

A Kármel remetességében vagyok. A kicsi szoba, ahol ülök, lehet talán 1,5 m². Beáta nővér hoz egy letakart, méretes fiókot, tele több száz kenyér ostyával. Mellé tesz egy nagy celluxot, zacskókat, matricákat.

A feladat roppant egyszerűnek látszik, amikor Beáta nővér elmondja: a kenyér ostyát átvizsgálni, ha nem sérült, 51 darabot betenni egy formára készített kis zacskóba, a zacskót a tetején és az alján leragasztani, és a végén rátenni a matricát. Meg is mutatja. Ennyi. Nem tűnik túl bonyolultnak és megerőltetőnek. Beáta nővér szótlanul elsiet a dolga után.

Egyedül maradok több száz kenyér ostyával a csendben, a Kármel rejtekében. Próbálom megfogadni Beáta nővér tanácsát, ti. hogy először átnézve az ostyákat, rendezzem őket 51 darabos kis oszlopokba. Igyekszem praktikus és hatékony lenni! Felemelem a fehér vásznat és kézbe veszem az első kenyér ostyát. És utána képtelen vagyok elengedni... Legnagyobb meglepetésemre remeg a kezem. Sőt, mindkettő! Megcsap a kenyér ostyák jellegzetes, finom illata. Mintha az érett búzamezőket is látnám... Aztán a kombájnokat, az aratást a nyári hőségben; és mintha a malom őrlőgépei is kattognának! Mennyi munka van ebben a kis kenyérdarabban, és akkor még a nővérek fáradozását nem is látom át a folyamat végén!

Remegő kézzel számolom az ELSŐ oszlopot. 41 vagy 42? Megint elvitettem. Már vagy 20 perce egy zacskó sem készült el. Mindig mellé számolok, az újra és újra felmerülő gondolataim félbeszakítják a matematikai pontosságot.

És hol marad az a bizonyos hatékonyság? Éppen itt nem tudok továbblépni. Ilyen egyszerű, ennyire hétköznapi, ilyen törékeny lenne Isten Fiának jelenléte közöttünk? Hol van ebben az „átütő”, az „eredeti”, igen, végső soron az „isten”? Vagy Isten tényleg ennyire „ember”,/anyag lett? Ennyire átitatódott a mi világunkkal, az én világgommal, hogy már nem is akar különbséget tenni? EGY LESZ VELEM...?!

38 vagy 39? Megint előlről kezdem a számolást. Már elengedtem, hogy ma hatékony leszek. Eszembe jut a kenyér ostya „hatékonysága”:

**„... kiüresítette önmagát, szolgai alakot vett fel,
és hasonló lett az emberekhez...
Megalázta magát, engedelmes lett a halálig,
mégpedig a kereszthalálig.”
(Fil 2, 7-8)**

Minden egyes kenyér ostya egy kiüresedés... A kenyér ostya, ami egy másfajta Élet ízét hordozza.

Elkészült az ELSŐ zacskó! Felragasztom rá a matricát, miközben olvasom:

50 db kenyér ostya
Készítik: Sarutlan Kármelita Nővérek
Magyarország

Tartósítószeret nem tartalmaz.

Megdöbbenve nézem a számot: 50 db. De nekem Beáta nővér 51 darabot mondott! Eltévesztette volna? Most mit csináljak? Nagy nehezen elkészíték végre mondjuk 10 csomagot 51 darabbal, és aztán egyenként fel kell bontani az egészet, kivenni belőle 1-1 darabot...

Végképp feladom a hatékonyság gondolatát... Aztán úgy döntök, hogy mégis 51 darabot teszek minden zacskóba. Így lenne az egész olyan „Kármeles”. Az az 1db plusz, csak úgy... (Később Beáta nővér elmondja, hogy valóban 51 darabbal 50 darabos a Kármel kenyér ostya csomag.)

És újra a kezemben. Még soha nem volt így, ennyire közel az enyém. Szemtől szemben. Felemelhetem, letehetem, akár össze is törhetem.

Igen, ennek a kis kenyér ostyának tényleg abban van az összes ereje, hogy „átadja” magát. Engem akar táplálni. JÓ ÍGY EGYÜTT JÉZUSSAL! Ilyen csöndesen, rejtetten, alázatosan.

Áldott, Kármelben süttött kenyér ostya – általad dicsőíthetem én most az Urat!

Mihályi Angyalka
katekéta